

РЕШЕНИЕ

№ 7414

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **9833** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Ю. С. А. (М. Y. S. A.), [дата на раждане], изд. на 20.08.2024г., гражданин на С., действащ чрез законния му представител А. А. М. А. – майка, чрез М. Н. срещу Отказ от 14.08.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Излагат се съображения, че при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че съпругът на А. А. М. А. (майка на оспорващия), Ю. С. А. Ш. (баща на оспорващия) е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение № 463/14.01.2025г. за събиране на семейството на територията на страната. В решението е конкретно посочен жалбоподателят, като син на чуждестранния гражданин – бенефициент на правото на закрила. Инвокирани са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил хуманитарен статут, той има право да се събере с останалите членове. Не съществуват никакви данни, а и в процесния отказ не са изложени никакви мотиви, за това, че оспорващия ще използва страната като транзитен пункт за незаконна миграция към трета страна. Липсата на мотиви е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт, съгласно константната

съдебна практика. От друга страна нито европейското, нито българското законодателство, поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за легален престой. Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, както и на конкретни разпоредби от вторичното право на ЕС.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващия не се явява, представлява се от адв. И., който поддържа жалбата.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 13.02.2025г., чрез законен представител, М. Ю. С. А., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на М. Ю. С. А., издаден от компетентните власти на С.; 2. Решение № 463/14.01.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на Ю. С. А. Ш. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си А. А. М. А. и с малолетните си деца, между които и М. Ю. С. А.; 3. Писмо от Председателя на ДАБ до Директора на Дирекция „К. отношения”, МВнР, видно от което на Ю. С. А. Ш., комуто е предоставен хуманитарен статут е разрешено да се събере със съпругата си и малолетните си деца, между които и М. Ю. С. А. на територията на Република България, като в тази връзка на посочените лица, следва да бъдат издадени документи за пътуване; 4. Карта на лице, получило субсидиарна закрила, издадена от МВР – С., издадена на Ю. С. А. Ш. и 5. застрахователен сертификат за сключена застраховка за медицински разноси в чужбина, издаден на името на М. Ю. С. А..

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г., с която министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025г. на посланика на Република България в Кралство Й., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

На 14.08.2025г. в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза е обективиран Отказ за издаване на виза „D“, издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в А., Й.. Като правно основание в отказа е посочено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Отказът е съобщен на 14.08.2025г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 25.08.2025г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал.1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011г., в сила от 4.08.2011г./ - "Наредбата"/ Н.. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. По делото са представени и приобщени като доказателства Заповед № 1/26.01.2025г. на посланика в Посолство на Република България А., с което упълномощава, считано от 26.01.2025г. М. Д. Г.-втори секретар, завеждащ Консулска служба и МОЛ в ДП-А., като компетентно длъжностно лице по съставянето, подписването и връчване на отказ за издаване на визи. Посочено е, че при отсъствие на оправомощеното консулско длъжностно лице формулярите да се съставят, подписват и връчват от заместника му. Представена е и заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. отказ за виза. Безспорно е упълномощен М. Д. Г. да издава отказ за визи в Посолството в А., а при отсъствието му-заместника му.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец за който има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба, когато административният акт се издава в писмена форма, той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани предпоставката, без да обсъди писмените доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че целта на влизането ми е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Представените документи и посочените факти и обстоятелства от заявителя, във връзка с които в конкретния случай е поискано издаване на виза, изобщо не са проверени и обсъдени от административния орган, поради което отказът на различно фактическо основание от тях е необоснован и не изпълва предпоставките за прилагане на посочената като правно основание разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, формулираният извод се явява в противоречие както със събраните в административното производство доказателства, така и с материалния закон.

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 463/14.01.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Ю. С. А. Ш., да се събере на територията на Република България със съпругата си А. А. М. А. и децата им Имам Ю. С. А., Х. Ю. С. А., М. Ю. С. А., Р. Ю. С. А., М. Ю. С. А., Х. Ю. С. А.. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт.

В заключение съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които са постановени съответните откази. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл. 8, пар. 2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и

по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 20, ал. 1, т. 2 от Н.). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно съпругата и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл. 5, пар. 4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл. 6, пар. 1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл. 170, ал. 1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т. 4 от АПК. При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказът за несъответен на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т. 5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. В този смисъл, в нарушение на чл. 6, ал. 2 от АПК оспореният акт засяга непропорционално интересите на децата - да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения отказ следва да бъде отменен, а преписката по него - да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ю. С. А. (М. Y. S. A.), [дата на раждане] , изд. на 20.08.2024г., гражданин на С., действащ чрез законния му представител А. А. М. А. – майка, Отказ от 14.08.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й..

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулската служба Република България в А. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания, дадени в решението.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: